

Κάτω στὸν δημόσιο δρόμο ὁ ἀσπρομάλλης παπᾶς ἀκολουθεῖ πιστὰ τὴν ἱστορία του. Δὲν τὸν τρομάζει ὁ ἐχθρὸς καὶ δὲν συλλογίζεται ἂν ξανάρθη. Χρόνια ἐκράτησε μὲ θάρρος τὸν σταυρὸ στὸν πολυθασανισμένο τόπο. Ἔχει κουβαλήσει ἐκεῖ ἕνα τραπέζι ἄκομφο, ἕνα δοχεῖο μὲ νερό, τὸν ἀσημένιο του σταυρὸ καὶ ἀγιάζει τὸ στράτευμα ποῦ περνᾷ.

Στὸ μέσον τοῦ Συντάγματος ἔρχεται ἡ σημαία μὲ τοὺς φρουροὺς της. Ἀσπρογάλαξο πανὶ μεταξωτό, μὲ κρόσσα καὶ τὸν προστάτη Ἀϊ-Γιώργη στὴ μέση. Ὁδηγᾷ τὰ Ἑλληνόπουλα στὴ νίκη. Ὁ παπᾶς στὴ θέα της βγάζει τὸ ἱερατικὸ του κάλυμμα ἀπ' τὸ κεφάλι, τὸ σαγόνι του τρέμει, τὰ λόγια του βγαίνουν ἀσυνάρτητα.

Τὴν στιγμή ποῦ πέρασ' ἀπ' ἐμπρὸς του, ἐπῆρε δύναμι, πῆγε κοντά, τὴν ἔπιασε, σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανό, εἶπε δυνατά, σὰν ἄλλος Συμεών: «*νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου Δέσποτα*» καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητος.

(1913)

ΜΙΧ. Λ. ΡΟΔΑΣ

Κουβέντες δουλικῶν

Ὁ μάγειρος. — Δὲν μοῦ λές, μπρὲ Μαρούλα, στὴ πίστη σου, ποῦ πηγαίνει σήμερα ἡ κυρία μὲ τέτοιο λούσο καὶ ἔτσι ντεκολτέ;

Ἡ καμαριέρα. — Μὰ θαρρῶ πῶς ἔχουν συνεδριάσει στὸ «Σύλλογο τῆς ἐγκρατείας...»